

Tiểu Yêu Cầu Cầu Cũng Muốn Trèo Tường

Contents

Tiểu Yêu Cầu Cầu Cũng Muốn Trèo Tường	1
1. Chương 1: Xuyên Rồi	1
2. Chương 2: Bỏ Trốn	2
3. Chương 3: Cầu Cầu	3
4. Chương 4: Nguyên Lai	3
5. Chương 5: Sủng Vật	4
6. Chương 6: Khuyển Vương	5
7. Chương 7: 1-2-1-2 Cùng Tập Thể Dục!	6
8. Chương 8: Về Bầy	7
9. Chương 9: Tiểu Đệ	9
10. Chương 10: Tiểu Vương Gia	10
11. Chương 11: Oan Gia Chạm Mặt	11
12. Chương 12: Cầu Cầu Bị Bắt!!!	12
13. Chương 13: Đả Thương Cầu Cầu	13
14. Chương 14: Về Nhà....!!!	15
15. Chương 15: Mỹ Nam Tử	17
16. Chương 16: Phiên Ngoại: Dụ Dỗ Tiểu Cầu	19

Tiểu Yêu Cầu Cầu Cũng Muốn Trèo Tường

Giới thiệu

Cô - Lâm Ngọc Nhi vì cứu Tiểu Cầu Cầu con chó con do cô nhặt về, oa lệ xuyên không. Xuyên một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-cau-cau-cung-muon-treo-tuong>

1. Chương 1: Xuyên Rồi

“Cốc cốc...cốc”

Lâm Ngọc Nhi bị tiếng gõ cửa liên tục bên ngoài đánh thức. Cô thử động dậy cơ thể nhưng cả người đều đau nhức, chẳng còn chút sức lực nào cả. Người bên ngoài hình như có chuyện gì rất gấp, chờ không được nên tự đẩy cửa bước vào. Người vào là một vị đại thẩm mặc bộ quần áo thời xưa như tú bà ở thanh lâu vậy.

Đại thẩm nhìn Lâm Ngọc Nhi từ đầu tới chân ngạc nhiên hỏi “ngươi sao giờ này còn nằm đây? Mau ra chuẩn bị tiếp khách, lần này là khách quý nha, hẳn đòi mua đêm đầu tiên của ngươi.”

Nhìn vị đại thẩm này Lâm Ngọc Nhi e dè hỏi thăm “Xin hỏi vị đại thẩm này, ngươi có nhận làm người không hay đi lạc?”

“Ngươi xú nha đầu này, khách sắp tới rồi còn giả thần giả quỷ. Nhanh ra tiếp khách.” Lâm Ngọc Nhi chưa kịp hỏi thì đại thẩm đó đã bỏ đi. Lâm Ngọc Nhi không hiểu chuyện gì đã xảy ra cứ như cô vừa ngủ một giấc rất lâu, chuyện gì cũng rất mơ hồ. Cô cẩn thận xem xét xung quanh. Nơi cô đang ở giống như một gian phòng ở thời xưa vậy còn có người hồi nãy cũng mặc đồ thời xưa. Hay là họ đang quay phim, nhưng nếu quay phim thì liên quan gì đến cô nha còn tiểu Cầu Cầu của cô đâu. Nhớ lại vừa rồi hình như họ nói là tiếp khách rồi lần đầu tiên gì đó thì phải, đang suy nghĩ lại có người đến, là một tiểu nha đầu.

“Tỷ tỷ mau ra tiếp khách”

Lâm Ngọc Nhi nhìn tiểu nha đầu trước mặt cẩn thận hỏi han “A...tiểu muội muội cho ta hỏi đây là đâu?”

Tiểu nha đầu ngạc nhiên nhìn Lâm Ngọc Nhi “Nga, tỷ bị mất trí rồi à. Đây là thanh lâu, tỷ mau ra đi”

“Nga, khoan chờ đã. Đây là triều đại nào?”

“Tỷ thật sự mất trí rồi đây là Lệ Băng triều, hoàng đế là Lăng Chi Hạ. Ta không nói với tỷ nữa, mau nhanh lên.”

Nga, Lệ Băng triều cô chưa hề nghe qua. Vậy đây không phải TK 21, cũng không phải nhà của cô. Cứ nhiên cô đi lạc, còn là xuyên không.

Càng nghĩ đầu cô càng đau, cô sắp phải tiếp khách còn là lần đầu tiên. Ở đây sao lại có kẻ biến thái cứ nhiên đi thanh lâu mua lần đầu tiên của con gái chứ, cô phải mau mau trốn.

2. Chương 2: Bỏ Trốn

Sau khi suy nghĩ Lâm Ngọc Nhi quyết định bỏ trốn. Cô đi đến gian phòng của vị khách mà tú bà nói. Chần chừ một lúc Lâm Ngọc Nhi đẩy cửa bước vào. Người bên trong thấy Lâm Ngọc Nhi tới thì lập tức nhào tới đè, không kịp phản ứng cô té xuống sàn nhà. Người đó thấy vậy thì nhân cơ hội làm tới, trong lúc nguy cấp Lâm Ngọc Nhi với lấy một cái ghế gần đó đập vào đầu tên đó.

“A....ta không phải cố ý....mong người bỏ qua cho ta”

Tên đó bị đập trúng cứ nhiên không xỉu, chuyện này ngoài dự đoán của cô. Sau khi bị Lâm Ngọc Nhi làm vậy hắn cứ nhiên tức giận bỏ nhào tới xé áo Lâm Ngọc Nhi, lúc này cô không thể động dậy mà phản kháng lại.

Oa...thế là hết cô còn chưa được tận hưởng việc xuyên không, chưa gặp được tiểu cầu cầu, còn chưa được ngắm soái ca, ăn đậu hũ nha. Cô còn biết bao nhiêu việc chưa hoàn thành được.

Ngay lúc này cái tên đó cứ nhiên bất tỉnh, hay là do cô đập đầu hắn. Cô không muốn ở tù.

Hình như có chút không đúng, giống như cô trở nên nhỏ hơn vậy. Có chút giật mình cô lại gần tấm gương đồng nhìn vào. Bên trong gương chỉ có một con chó con >, cô đâu mất rồi. Chẳng lẽ bị con chó này ăn, không đúng cô nhìn thấy nó nha. Đùng....đùng....!!! như sấm chớp nổ bên tai, hình như con chó này chính là cô thì phải.

Lâm Ngọc Nhi có chút hoảng sợ nhưng không quên kế hoạch gây náo loạn của mình, Lâm Ngọc Nhi bỗng nhiên lấy hết sức đập đổ tất cả đồ trong phòng.

Tiếng đồ đổ vỡ do Lâm Ngọc Nhi tạo ra cứ nhiên thành công gây náo loạn cả thanh lâu.

Bên ngoài tú bà cùng mọi người ào ào chạy vào phòng. Cả những người không liên quan cũng chạy tới xem náo nhiệt. Lâm Ngọc Nhi giờ đã là chó dĩ nhiên không ai để ý tới một con chó, Lâm Ngọc Nhi cứ nhiên ung dung rời khỏi thanh lâu. Ai nấy đều lo tìm người cư nhiên không chú ý có một con chó nhỏ ung dung đi ra từ cửa chính.

3. Chương 3: Cầu Cầu

Nhổn nháo cả một ngày bây giờ cũng đã tối, xung quanh đường xá vô cùng náo nhiệt.

Ai ai cũng vui vẻ dạo phố nhưng cô thì thật thảm, bây giờ lại thành một con chó lang thang không nơi cư trú. Đi lang thang một lúc Lâm Ngọc Nhi ghé vào một tiệm bánh bao.

Trên cửa tiệm treo một tấm biển lớn >, càng nhìn càng ngứa mắt. Bán bánh bao mà còn bày đặt tiểu màn thầu, nhìn mà không ăn được thật là ngứa mắt.

Từ xa có một chiếc xe ngựa chạy tới dừng trước mặt Lâm Ngọc Nhi. Xa phu cho xe dừng lại, từ trong xe một soái ca bước ra, quả thật là một soái ca nha. Mái tóc dài đen bóng được cố định lại bằng một cây trâm ngọc nhìn là biết đồ có giá rồi, mặt mũi vô cùng dễ nhìn nhưng trên người như tỏa ra một cỗ hàn khí làm người khác chỉ có thể ngắm mà không dám chạm.

Nhìn người nọ mua bánh bao cô thật sự cảm thấy....rất đói bụng. Nhìn mấy cái bánh bao nhỏ bụng cô càng phản ứng kịch liệt. Cô thật muốn ăn chúng.

Nhất thời Lâm Ngọc Nhi quên mất rằng mình hiện tại là chó không kịp tự chủ hành động đã chạy lại kêu người nọ. Bỗng ý thức được mình đang là chó nên những gì cô nói ra chỉ có tiếng chó sủa “gâu..gâu.....âu” thôi. Soái ca trước mặt nghe tiếng chó thì có chút giật mình nhìn xuống.

“Thì ra là một con chó con chưa phát triển”

(Người dám nói ta chưa phát triển, ta là một cô nương 18 tuổi nha. Chưa phát triển cái đầu người, cả nhà người mới chưa phát triển) ề “gâu...gâu gâu...”

Xung quanh mọi người nhìn con chó con như đang xem xiếc vậy. Cô biết rằng bây giờ có kêu gào như thế nào cũng chỉ có gâu rồi gâu với gâu thôi.

Cô dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm hấn không chớp mắt.

-----xXx-----

Xa phu đứng đó lo lắng nói: “thiếu gia, tới lúc chúng ta nên về rồi.”

Hấn chỉ đứng đó nhìn con chó con trước mặt, vô tình bắt gặp ánh mắt ảm ức của nó. Hấn đối với con chó con này thật phần hứng thú.

“Được rồi, đem cả con chó này về”. Hấn nhanh nhẹn bắt lấy con chó ôm vào lòng rồi nhanh chóng vào trong xe ngựa.

Xa phu nhìn chủ tử của mình ôm ấp con chó đột nhiên hỏi: “Thiếu gia, lỡ như nó có chủ thì sao, làm vậy có chút không đúng.”

Ánh mắt hấn chuyển xuống nhìn con chó có chút ý cười thoáng qua như đang nói cho nó nghe vậy.

“Không cần nhiều lời, nó tự đến gặp ta thì đành bắt đắc dĩ thu nhận nó vậy. Người không thấy nó đáng yêu ư. Nó làm gì còn người chủ nào khác ngoài ta nữa. Đúng không, Cầu cầu?”

4. Chương 4: Nguyên Lai

Cư nhiên bắt một con chó không có khả năng phản kháng, ta khinh soái ca như người. Đã vậy còn > ai là cầu cầu của hấn, cả nhà hấn mới là cầu cầu. Thầm nguyên rửa ba đời tổ tông nhà hấn, cư nhiên tạm thời cô không thể phản kháng, ai biết cô cũng chỉ là một con chó con yếu ớt. Nằm trong lòng hấn thật ấm,

trong một ngày này thật là mệt mỏi Lâm Ngọc Nhi có chút tham luyến cảm giác này bất giác ngủ đi. Xe ngựa vẫn như cũ chạy một đường về Lệ thành.

Bên trong xe, soái ca cũng đã ngủ. Lâm Ngọc Nhi nghe thấy như có ai kêu mình, giật mình tỉnh dậy. Hắn đầu mất rồi, cô nhớ mình vẫn nằm trong lòng hắn mà ngủ sẵn tiện chiếm một chút tiện nghi (*bản tính háo sắc*).

-----oOo-----

Một âm thanh vọng vào tai Lâm Ngọc Nhi, cô cứ nghĩ rằng là ảo giác cho đến khi cô xác định âm thanh này gọi mình. Trước mặt chỉ thấy một tiểu hài tử đang gọi cô “Lâm Ngọc Nhi, cô có thích bộ dạng bây giờ không?”

Lâm Ngọc Nhi ngạc nhiên kêu lên “A...Người sao biết tên của ta?”

Tiểu hài tử ung dung thoải mái trả lời “Ta cái gì cũng đều biết, người có gì thắc mắc không ta sẽ tốt bụng hảo hảo giải thích cho người?”

Nguyên lai tiểu hài tử trước mặt là một bán tiên đang tu hành, còn tiểu cầu cầu là vật cưng của hắn. Chỉ vì cầu cầu đi lạc vô tình gặp được Lâm Ngọc Nhi đem về nuôi. Lúc ở trên đường tiểu cầu cầu do nhìn thấy hắn nên chạy lại mừng không nghĩ làm cho Lâm Ngọc Nhi bị tai nạn, cũng may lúc đó hắn kịp thời cứu Lâm Ngọc Nhi mang cô xuyên không, bảo toàn tính mạng cho cô.

Lâm Ngọc Nhi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu “Vậy bây giờ tiểu cầu cầu ở đâu? Vì sao lúc tiểu cầu cầu đi lạc tiểu tử người không tới đem nó về mà để ta đem nó đi?”

“Nga, là do ta thấy người rất thú vị nên để tiểu cầu cầu ở lại chơi một thời gian. Còn bây giờ tiểu cầu cầu do một thời gian bị lạc ở với người nên hiện tại phải ở lại tiên giới luyện tập thêm để thành hình người.”

“Vậy sao ta lại có bộ dạng này???”

“Ta làm theo sở thích của người”

“Ta khi nào thì có sở thích biến thái này”

“Mấy cái này đều do tiểu Cầu Cầu nói ta biết! Tiểu cầu cầu nhờ ta cứu người rồi thu xếp cho người, còn dặn ta người ở hiện đại rất muốn làm tiểu Cầu Cầu đáng yêu được ăn được uống mà không phải lo. Nên ta cho người biến thành tiểu Cầu Cầu, người không thích à?”

Lâm Ngọc Nhi cố gắng tỏ vẻ đáng thương “Bây giờ ta không thích nữa, người hãy cho ta trở về như cũ đi”

Hắn gãi gãi đầu vẻ khó nói “Nga, chuyện này có chút cần nói rõ với người. Ta chỉ là bán tiên nên lúc kia cứu người ở thanh lâu, ta dùng phép để người biến thành một con chó giống hệt tiểu Cầu Cầu, còn giờ thì ta không thể cho người trở lại như cũ được.”

“Người, chẳng lẽ ta phải làm tiểu Cầu Cầu cả đời. Làm sao ta mới trở lại làm người được? Người mau nói rõ nha”

“Chuyện này ta cũng không biết, tạm thời người chịu khó chờ tiểu Cầu Cầu luyện tập xong sẽ tới giúp người vậy. Hiện giờ ta rất bận, cáo từ trước.” Làm một bộ dáng bận rộn tức khắc biến mất như chưa từng có cuộc nói chuyện vừa rồi

Người, xú tiểu tử. Cư nhiên bỏ mặc ta biến mất, tiểu Cầu Cầu mau tới giúp tỷ tỷ !!!

5. Chương 5: Sủng Vật

Không biết đã ở trên xe ngựa bao lâu khi tỉnh dậy thì đã nằm trên giường, Lâm Ngọc Nhi cũng theo tự nhiên duỗi tay duỗi chân cho thoải mái, cũng không nghĩ rằng làm việc gì kì lạ. Gần đó có hai nô tì đang làm việc thì vô tình thấy cảnh tượng đó.

Một nô tì ngạc nhiên la lên “cô nhìn con chó kia kìa, nó đang làm gì giống như bị động kinh nha”

Nô tì còn lại cũng gật đầu đồng ý “Nga, có khi nào nó sắp chết không? Hay chúng ta đi báo cho hoàng thượng biết đi, không may nó có mệnh hệ gì chúng ta gánh không nổi đâu”

“Đúng đúng, mau đi. Nó được hoàng thượng đích thân đem về còn được ở thư phòng xem ra lai lịch không nhỏ” Nói xong hai nô tì nhanh nhẹn chạy đi. Do thành chó nên các giác quan cũng nhanh nhạy hơn, đương nhiên tai cũng vậy. Cuộc nói chuyện vừa rồi tất cả Lâm Ngọc Nhi đều nghe hết không sót một chữ.

Lâm Ngọc Nhi không quan tâm đến hai nô tì khi này, tâm tình thoải mái đi dạo xung quanh. Nghe hai nô tì khi này nói đây là thư phòng còn có hoàng thượng. Nếu đúng như vậy thì hẳn là hoàng thượng-Lăng Chi Hạ soái ca trong tin đồn, vậy đây là hoàng cung. Hoàng thượng gì mà lại đi bắt chó bất hợp pháp, buổi tối thì xuất cung chỉ có làm chuyện mờ ám thì buổi tối mới phải xuất cung.

oOo

Sau khi được hai nô tì đến nói rằng con chó trong thư phòng bị động kinh thì Lăng Chi Hạ mới sực nhớ đến con chó hôm qua. Cả ngày bận rộn nên để cho nó ở thư phòng mà quên mất. Nghĩ đến nó bỗng tâm tình của Lăng Chi Hạ thoải mái hơn. Đi về thư phòng Lăng Chi Hạ thấy con chó hôm qua đang ở trên bàn đầu giống như bị động kinh (có bị đầu mà giống), lại giống như đang xem gì đó hơn. Lăng Chi Hạ đến gần quả nhiên con chó này đang nhìn chăm chăm vào một tấu chương đã được lật ra. Hắn thấy lạ, con chó này cư nhiên biết đọc tấu chương.

“Tiểu vệ tử này giờ có ai vào thư phòng không?”

“Dạ thưa hoàng thượng, không có”

“Được rồi, các người lui ra”

Con chó này không giống với những con chó khác, lần đầu tiên gặp đã nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nên hắn có chút hứng thú với nó không nghĩ rằng còn thú vị hơn hắn nghĩ nữa.

Con chó như biết có người nó ngoe nguẩy cái đuôi lắc mông bỏ đi. Thật thú vị nha.

Lăng Chi Hạ nhanh nhẹn bắt lấy con chó là Lâm Ngọc Nhi ôm vào lòng

“Cầu cầu từ bây giờ ta là chủ của ngươi, ngươi là sủng vật của ta” Lâm Ngọc Nhi bắt mắt cắn hắn. Vì sao gọi cô là cầu cầu?

“Ngươi nhìn qua thật giống một quả cầu” (quả cầu -> cầu cầu =.)

6. Chương 6: Khuyển Vương

Lâm Ngọc Nhi không nghĩ chỉ vì lời nói đùa của cô với tiểu cầu cầu ở hiện đại mà bây giờ thật sự trở thành một con chó, cũng may tiểu cầu cầu là một con chó đáng yêu nên Lâm Ngọc Nhi cũng rất hài lòng với đáng về hiện tại.

Lâm Ngọc Nhi là một cô nhi từ nhỏ nên cô luôn tập thích ứng với mỗi cuộc sống khác nhau, cũng vì thế cô cư nhiên dễ dàng thích ứng với cuộc sống ở đây vô cùng vô cùng nhanh. Chỉ mới một thời gian ngắn mà Lâm Ngọc Nhi đã trở thành người đứng đầu ở đây, không những vậy bạn bè của cô ở đây cũng rất nhiều. Từ mấy con chó hàng xóm ở hậu cung cho tới mấy con mèo ở ngự thiện phòng(nhà bếp), nơi đâu cô cũng có bạn, ai biểu cô vốn là một người vô cùng hòa đồng! Tất cả động vật trên dưới hoàng cung ai ai cũng gọi Lâm Ngọc Nhi là đại tỷ. Nói tới lý do Lâm Ngọc Nhi trở thành đại tỷ thì phải kể đến cuộc gặp mặt giành thức ăn với con chó tiểu Bảo – đại ca ở ngự thiện phòng. Ngày thường Lâm Ngọc Nhi khi ngứa răng nhân lúc Lăng Chi Hạ bận rộn không để ý tới mình, cư nhiên lấy áo bào của hắn ra cắn cho đỡ ngứa, làm rách một miếng vải ngay hình con rồng thêu bằng chỉ vàng trên áo. Lâm Ngọc Nhi thấy miếng vải rách ngay hình con rồng cũng không tệ với lại là chỉ vàng, cư nhiên cắt đi làm của riêng, không ngờ bây giờ lại hữu dụng.

Quả thật lúc đó cô giành ăn chỉ vì thấy con chó tiểu Bảo ngày thường lưu manh nên muốn chinh nó một chút thôi. Cũng may cô thông minh, nhớ tới miếng vải của Lăng Chi Hạ, lấy miếng vải ra. Con chó tiểu Bảo nhìn thấy liền hiểu được Lâm Ngọc Nhi lai lịch không nhỏ nên bỏ đi. Có thể nói, chỉ một thời gian

ngắn Lâm Ngọc Nhi cư nhiên đã trở thành một con chó thực thụ-khuyển vương. Khuyển vương Cầu cầu lưu danh từ đây!!! (~^~)

—oOo—

Lâm Ngọc Nhi trong thời gian này vô cùng vui vẻ, thoải mái an nhàn làm khuyển vương, còn Lăng Chi Hạ do xuất cung một thời gian nên hiện tại tẩu chương chất như núi. Làm hoàng đế thực khổ!

Do không có Lăng Chi Hạ cùng chơi nên ngày ngày Lâm Ngọc Nhi cũng chỉ loanh quanh trong thư phòng, ngự hoa viên với các tiểu đệ, thật là nhàm chán. Đang buồn chán thì được bọn tiểu đệ mật báo Lăng Chi Hạ còn có một biểu muội là công chúa Lăng Hạ Mạc ở Ngọc Uyển cung thường xuyên bị bệnh, Lăng Chi Hạ cũng vì lo uội muội của mình nên tới giờ 18 tuổi vẫn không lập phi hay hậu. Lâm Ngọc Nhi cảm thấy thập phần hứng thú với biểu muội này quyết định hôm nay tới ra mắt (ra mắt em ck hơi sớm >V)

Lâm Ngọc Nhi đi thẳng đến Ngọc Uyển cung đi ngang qua ngự hoa viên hậu cung, cây cối xanh tươi, khí trời mát mẻ, thoáng đãng vô cùng, cô quyết định sẽ rủ công chúa cùng đi dạo. Lâm Ngọc Nhi đến Ngọc Uyển cung, bọn thị vệ canh gác bên ngoài thấy Lâm Ngọc Nhi hiện tại là Cầu cầu- sủng vật của hoàng thượng nên cũng không ngăn cản.

Lâm Ngọc Nhi chạy vào bên trong tỏ vẻ đáng yêu cất tiếng sửa mà cô cho là đáng yêu nhất “gâu..gâu..âu”

Một nô tì nhìn thấy Lâm Ngọc Nhi “công chúa, có một con chó chạy loạn vào đây”. Trên giường có một tiểu cô nương tầm 12 tuổi đang nằm nhìn qua hình như đang bệnh. Tiểu cô nương nhờ nô tì nâng dậy “nga, ta thấy rồi. Ta muốn ôm nó”

Tiểu cô nương lại là biểu muội của Lăng Chi Hạ công chúa Lăng Hạ Mạc, thật khác xa với tưởng tượng của cô.

Nô tì khó xử nhìn Lăng Hạ Mạc “công chúa, không nên. Người còn đang bệnh lỡ như bị dị ứng với lông chó thì không tốt, Tiểu Nhược sẽ bị trách phạt”

Lăng Hạ Mạc nhìn con chó mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tuy có chút nhợt nhạt do bệnh nhưng vẫn rất đẹp, khi cười thì Lăng Hạ Mạc càng đáng yêu hơn chỉ tiếc là bị bệnh, tiểu cô nương ở tuổi này đáng lẽ phải hoạt bát hiếu động nha.

“Không sao. Có gì ta sẽ nói với ca ca, người yên tâm”

Một tiểu thái giám bên ngoài vội vã chạy vào bẩm báo “ công chúa, hoàng thượng tới”

7. Chương 7: 1-2-1-2 Cùng Tập Thể Dục!

Lăng Chi Hạ....hắn tới đây ư. Giờ này sao hắn lại rảnh rỗi đến đây. Lâm Ngọc Nhi bỗng nhiên cảm thấy từ đầu tới chân, cả người lạnh buốt. Lăng Chi Hạ bước vào thấy Cầu Cầu cư nhiên không ngạc nhiên.

Hắn đang thượng triều thì lại nghe tiểu thái giám bẩm báo Cầu Cầu chạy đến Ngọc Uyển cung nên hắn lập tức tới đây. Không biết con chó Cầu cầu này làm gì lại chạy đến tẩm cung của muội muội, trước đó dám cắn rách áo bào của hắn lại nghĩ rằng hắn không hay biết, chẳng qua dạo này bận rộn cũng không có thời gian xử lý Cầu cầu.

Lăng Hạ Mạc thấy ca ca nhìn con chó chăm chăm thì ngạc nhiên “muội muội bá kiến hoàng huynh”

“muội muội không cần đa lễ, mau nằm xuống đi. Muội còn chưa hết bệnh.”

Lăng Hạ Mạc bướng bỉnh nhìn Lăng Chi Hạ “ca ca, muội đã khỏe hơn nhiều rồi. Muội muốn ôm con chó này.”

“nga, nó là Cầu cầu sủng vật của ca ca. Ta nhất định nó hôm xuất cung đi mua bánh bao uội.” Lăng Hạ Mạc vui vẻ nhìn cầu cầu “nga, thì ra là nó thực đáng yêu nha.”

Lăng Chi Hạ nhìn cầu cầu khoe miệng cong lên “ca ca còn chuyện chưa giải quyết. Tạm thời cầu cầu để lại uội vậy. Muội vẫn chưa hết bệnh với nó rất phá phách nên muội phải cẩn thận đặc biệt là quần áo.”

“vâng, ca ca đi đi. Muội đã khỏe rồi mà.”

Lăng Chi Hạ dẫn dò tiểu thái giám vài câu còn không quên nhìn cầu cầu “cầu cầu đáng yêu, nhờ người chăm sóc tốt uội ấy”. Lăng Chi Hạ cố ý nói vậy, hẳn biết rõ Cầu cầu cư nhiên đến đây ắt sẽ có chuyện thú vị để xem.

Thì ra hẳn đã biết cô cần rách áo bào của hẳn, cũng chỉ là một cái áo bào cần gì phải hẹp hòi như vậy. (cũng chỉ là một cái áo bào =.=)

Lăng Chi Hạ đi rồi, chỉ còn Lăng Hạ Mạc với Cầu cầu. Lăng Hạ Mạc bắt lấy cầu cầu ôm vào lòng “cầu cầu thực đáng yêu, giống hệt quả cầu vậy” Lâm Ngọc Nhi để mặc cho Lăng Hạ Mạc ôm mình. Quả thật bề ngoài của > giống hệt quả cầu cũng vì lí do đó mà cô mới đặt tên cho nó là < tiểu=“” cầu=“” cầu=“”>> (*quả cầu nhỏ*) không nghĩ tới cũng có người giống cô. Lăng Hạ Mạc tiếc nuối nhìn cầu cầu “ta rất thích người, nhưng người lại là sủng vật của ca ca rồi”

Lâm Ngọc Nhi tức giận nhảy ra khỏi người Lăng Hạ Mạc “hừ, ta khi nào muốn làm sủng vật của hẳn đâu...ta cũng không muốn làm chó!” ề “gâu..gâu..âu”

Lăng Hạ Mạc nhìn cầu cầu bộ dáng tức giận không khỏi ngạc nhiên “cầu cầu, người tức giận chuyện gì a”

Nhớ tới bộ dạng của mình, Lâm Ngọc Nhi không khỏi buồn rầu cũng may hiện nay cô đã là khuyển vương, cũng bớt nhàm chán. Sực nhớ tới ý định ban đầu của mình Lâm Ngọc Nhi liền chạy tới cắn nhẹ vạt áo của Lăng Hạ Mạc kéo kéo.

“cầu cầu muốn đi đâu?”. Bị cầu cầu kéo Lăng Hạ Mạc cũng chỉ còn biết đi theo. Nô tì Tiểu Nhược thấy vậy cũng sốt “công chúa, người không nên ra ngoài” Lăng Hạ Mạc phân vân một lúc “không sao, khi này ca ca giao cầu cầu cho ta, giờ ta dẫn nó đi dạo một chút thôi.” Tiểu Nhược đành đi theo Lăng Hạ Mạc. Thế là 2 người 1 chó nối tiếp nhau đi tới ngự hoa viên khiến không ít người ngạc nhiên.

Lăng Hạ Mạc nhìn xung quanh, khí trời mát mẻ làm cho cô cảm thấy vô cùng dễ chịu

“đã lâu rồi không được ra ngoài, cảm giác ra ngoài thật thoải mái”

Lăng Hạ Mạc duỗi tay chân hít thở.

Lâm Ngọc Nhi nhìn Lăng Hạ Mạc, tiểu cô nương này chắc đã lâu không được ra ngoài. Suốt ngày ở bên trong làm cho Lăng Hạ Mạc ít nói hơn hẳn hệt như bà cô già vậy. Cô cũng nên giúp tiểu cô nương này, dù sao Lăng Chi Hạ cũng đã nhờ vả.

Lâm Ngọc Nhi đi tới trước mặt Lăng Hạ Mạc quơ tay quơ chân, sang trái sang phải loạn xạ gây chú ý. Lăng Hạ Mạc thấy dáng vẻ khó hiểu của cầu cầu tò mò làm theo.

Thấy Lăng Hạ Mạc tập theo mình Lâm Ngọc Nhi tiếp tục động tác thể dục của mình “1-2-1-2” -> “gâu-âu- gâu -âu” tiếng chó sủa phát ra theo nhịp đếm <1-2-1-2.>> Tiểu Nhược đứng gần đó thấy chủ tử của mình quơ tay quơ chân theo con chó thập phần kì lạ “công chúa, người đang làm gì vậy?”

“A...tiểu Nhược người cũng tập theo đi. Làm mấy động tác này cả người tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn hẳn” Tiểu Nhược ngạc nhiên làm theo Lăng Hạ Mạc quơ tay quơ chân tùm lum, tiếng sủa của cầu cầu tiếp tục vang lên < 1-2-1-2=“”>>

Cứ như vậy, mỗi ngày khi đi ngang qua ngự hoa viên mọi người đều dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng kì lạ: 1 con chó liên tục sủa như đếm nhịp chỉ đạo cho 2 người còn lại quơ tay múa chân loạn xạ.

8. Chương 8: Về Bậ

Bây giờ, mỗi ngày Lâm Ngọc Nhi đều tích cực dẫn Lăng Hạ Mạc tới ngự hoa viên hoạt động tay chân. Nhờ tiếp xúc với môi trường bên ngoài và hoạt động thường xuyên, Lăng Hạ Mạc đã khỏe mạnh hoạt bát hơn hẳn ngày xưa. Nhưng chuyện này lại khiến không ít người bàn tán xôn xao cư nhiên Lăng Chi Hạ cũng sẽ biết.

Lăng Chi Hạ được thái giám hầu hạ bên cạnh Lăng Chi Hạ Mặc bẩm báo lại tình hình mấy ngày qua, khi nghe tới chuyện của Cầu cầu hẳn lại không hề ngạc nhiên, ánh mắt luôn nhìn khoảng không đầy ý cười “người chắc chắn Cầu cầu làm vậy?” Thái giám hoảng sợ quỳ xuống “thưa hoàng thượng, tất cả sự việc đều là thật. Nô tài không dám dối trá nửa câu”

“Được rồi, người tiếp tục quan sát Cầu cầu”

Lăng Chi Hạ luôn cảm thấy Cầu cầu không phải là một con chó bình thường, mà là một con chó bất bình thường, thập phần kì lạ. Nguyên do vì sao thì hẳn không nghĩ ra. Từ chuyện cắn áo bào của hắn cho tới chuyện làm khuyển vương, hẳn lại càng khẳng định hơn qua chuyện vừa rồi. Cầu cầu thực sự....rất thông minh!!! (TTT^TTT)

Tối buổi tối, sau khi dùng cơm với Cầu cầu xong. Lăng Chi Hạ tới thư phòng xem tấu chương, Cầu cầu cũng đi theo. Hắn đang xem tấu chương thì thấy Cầu cầu đi tới nằm trên bàn, mắt thì xem tấu chương. Từ lúc Cầu cầu xuất hiện đã làm ra rất nhiều chuyện kì lạ nên bây giờ thấy Cầu cầu như vậy hẳn cũng không ngạc nhiên mấy.

Quá nhàm chán, Lâm Ngọc Nhi lật tung tấu chương loạn lên. Xem hết cả buổi đến lúc không xem nổi nữa, Lâm Ngọc Nhi bỏ đi ngủ. Một lát sau Lăng Chi Hạ cũng đi vào ngủ chung với Cầu cầu. Hắn ôm Cầu cầu vào lòng vuốt ve, ánh mắt vô cùng dịu dàng như chứa biết bao tâm ý.

—oOo—

Đang say giấc, Lâm Ngọc Nhi cảm thấy cơ thể có chút khác lạ. Theo thói quen khi ngủ, cô quay sang ôm người bên cạnh là Lăng Chi Hạ. Lăng Chi Hạ lại cảm thấy như có ai đó đè mình lại không phải Cầu cầu, theo phản xạ đẩy Lâm Ngọc Nhi ra. Lâm Ngọc Nhi bị Lăng Chi Hạ đẩy không may té xuống giường.

“A...đau quá. Lăng Chi Hạ chết bầm. Người sao lại đẩy ta.”

Do đau mà tỉnh giấc, Lâm Ngọc Nhi xoa xoa cái mông đang đau ê ẩm. Oa, cô lại có mông nha, không chỉ vậy tóc, ngực cũng đều có (ngại quá >.). Cô cứ nhiên lại biến thành người, có chút ngạc nhiên nhưng Lâm Ngọc Nhi mau chóng thích ứng. Chắc là do phép thuật của tên bán tiên kia có vấn đề rồi!!! Nhìn Lăng Chi Hạ vẫn còn ngủ, Lâm Ngọc Nhi quyết định làm một chuyện nhưng cô không biết chính chuyện đó đã khiến cuộc đời cô bước sang một trang mới (*chém một chút >*)

Lâm Ngọc Nhi đi tới thư phòng chăm chỉ mài mực sau đó lấy bút lông vẽ nguệch ngoạc lên mặt Lăng Chi Hạ. Vẽ loạn xạ một lúc Lâm Ngọc Nhi ung dung chui lên giường rúc vào người Lăng Chi Hạ hưởng thụ sự ấm áp. Lăng Chi Hạ nhận thấy có cảm giác quen thuộc theo phản xạ ôm chặt Lâm Ngọc Nhi vào lòng.

“Người, tên hỗn đản này dám ăn đậu hũ của ta. Lần này tạm tha, ta không thêm chấp nhất kẻ như người” Lâm Ngọc Nhi cũng không ngại từ chối để mặc cho Lăng Chi Hạ ôm. Không lâu Lâm Ngọc Nhi cũng chìm vào giấc ngủ, miệng thì luôn lẩm nhẩm “ăn đậu hũ, ăn đậu hũ a”

—zZz—

Sáng sớm, chim hót khắp nơi. Vài tia nắng sáng khe lọt vào phòng đánh thức Lâm Ngọc Nhi và Lăng Chi Hạ. Lâm Ngọc Nhi tỉnh dậy thì thấy mình đã trở lại thành Cầu cầu, cô cũng thừa biết phép thuật của < tiểu=“” hài=“” tử=“”>> – bán tiên đó có vấn đề nên cũng không ngạc nhiên lắm. Còn Lăng Chi Hạ vì một người nào đó ôm chặt hắn cả buổi tối khiến hắn không ngủ ngon giấc nên sáng nay phải thượng triều trễ. Hắn lại không biết gì ngây thơ nghĩ rằng tất cả chỉ là mơ (*ngây thơ...=. =*) Do gấp gáp Lăng Chi Hạ chỉ rửa mặt sơ sài rồi đi ngay.

Không khí buổi thượng triều có chút khác lạ, các bá quan văn võ ai ai cũng nhìn Lăng Chi Hạ không chớp mắt. Lăng Chi Hạ không hiểu vì sao mọi người nhìn mình như vậy, trong lòng vô cùng tò mò khó chịu. Vừa bãi triều, hắn lập tức bắt một thái giám lại hỏi cung. Tên thái giám thấy hoàng thượng về mặt đen còn hơn bao công thì hoảng sợ đến nói cũng run “Thưa...thưa hoàng thượng...trên mặt người...”

Lăng Chi Hạ tức giận “thế nào?”

“Tôi là kẻ biến thái, cả chó cũng không tha” – thái giám không biết phải làm thế nào hoảng sợ trả lời.

Lăng Chi Hạ không kiên nhẫn nói “Ta không hỏi người như thế nào”

“Những chữ đó...ở...trên mặt của...hoàng thượng...”

Thái giám đem gương lại cho Lăng Chi Hạ xem. “Tôi là kẻ biến thái, cả chó cũng không tha” quả thật được viết rất to rõ trên mặt hắn.

9. Chương 9: Tiểu Đệ

Lâm Ngọc Nhi thấy Lăng Chi Hạ bãi triều trở về, trên mặt không còn vết tích tối qua nữa thì đã hiểu. Hắn dĩ nhiên đã thấy những chữ đó, có khi nào hắn sẽ dùng nhục hình, cưỡng bức cô không nha. Lâm Ngọc Nhi lo lắng, trong đầu không khỏi vẽ ra tương lai thê thảm của mình. Đang suy nghĩ đứng ngồi không yên thì Lăng Chi Hạ đã vào tới. Lâm Ngọc Nhi không biết làm như thế nào, trong lúc nguy cấp cô đành phải hi sinh bản thân nghĩ đến cách >(nguyên văn là mỹ nhân kế)

Lăng Chi Hạ đi vào thì thấy Cầu cầu vẻ mặt lo âu cứ đi tới đi lui không khỏi bật cười, giả bộ đáng nghiêm trang nói “cầu cầu biết lỗi chưa?” Cầu cầu do dự đi tới bên người Lăng Chi Hạ ngược đôi mắt to tròn đang ngân ngấn nước nhìn hắn. Cầu cầu dụi dụi cái đầu nhỏ của mình vào chân Lăng Chi Hạ như mấy con mèo con, đôi mắt ướt ướt thì đảo qua đảo lại nhìn hắn. Lăng Chi Hạ không kiềm lòng được ôm Cầu cầu vào lòng. Lăng Chi Hạ vốn nghĩ rằng Cầu cầu không phải người viết những chữ đó, nói đúng hơn là không có khả năng. Nhưng hắn lại không hiểu vì sao trong lúc vô thức lại hỏi Cầu cầu như vậy, thậm chí còn nghĩ rằng Cầu cầu có thể nghe hiểu. Một lần còn có thể xem là hắn suy nghĩ quá nhiều nhưng không chỉ một lần mà hắn luôn luôn xem Cầu cầu là một con người có thể hiểu những gì hắn nói

Lâm Ngọc Nhi nghe Lăng Chi Hạ nói như vậy thì liền gật gật cái đầu lông xù hiện tại của cô. Lâm Ngọc Nhi thật cũng không hiểu vì sao khi đứng trước mặt Lăng Chi Hạ thì cô luôn là cô, là một con người chứ không phải là Cầu cầu – một con chó con. Lâm Ngọc Nhi biết rõ sẽ không ai biết được những chữ đó do cô viết nhưng cô cứ nhiên lại khẳng định Lăng Chi Hạ sẽ biết, lại còn cố hết sức lấy lòng hắn như vậy. Đôi khi cô nghĩ ngờ Lăng Chi Hạ thực sự biết cô là người chỉ do hắn không nói nhưng do cô suy nghĩ quá nhiều, ai lại có thể tin chuyện này

Có lẽ thời gian làm cho Lăng Chi Hạ quên mất Cầu cầu chỉ là một con chó và cả Lâm Ngọc Nhi cũng quên mất hình dạng hiện tại của chính mình, cứ như vậy ở cùng nhau khiến không ít người bàn tán. Mọi người luôn cảm thấy hoàng thượng của họ có vấn đề, suốt ngày cứ ở cùng một con chó lại còn thì thầm nói chuyện với nó. Họ từng nhờ thái y (thầy thuốc) xem thử nhưng lại không có gì lạ nên chuyện này cũng dần dần cho qua.

-----oOo-----

Lăng Chi Hạ thấy Cầu cầu gật đầu cũng không ngạc nhiên, khóe miệng chứa ý cười không khỏi cong lên (cười gian á) “vậy thì ta có nên dùng nhục hình, cưỡng bức với kẻ mạo phạm long nhan không?”

Lâm Ngọc Nhi nghe Lăng Chi Hạ nói vậy không khỏi nghĩ tới những cực hình cô được xem trên phim như nằm trên đinh, kẹp tay chân, quất roi da, in sắt nóng vào người,...(mọi người tự tưởng tượng tiếp vậy) Cô đã là chó thực sự không chịu được đâu nha!!!

Cầu cầu lo sợ ngày càng dụi sâu vào người Lăng Chi Hạ cọ cọ đầu vào ngực hắn, mắt thì mở to nhìn Lăng Chi Hạ cầu khẩn, lúc thì lại cắn áo hắn kéo kéo không thì cắn nhẹ ngực hắn khiến Lăng Chi Hạ cả người bất động mà cô thì tim không đập mặt không đỏ (đỉnh cao háo sắc) Lăng Chi Hạ không thể không bỏ qua, đành tha thứ cho Cầu cầu. Lâm Ngọc Nhi không khỏi ngạc nhiên, quả thật < mỹ=“” khuyến=“” kế=“”>> có tác dụng.

Khi cắn ngực Lăng Chi Hạ cô cảm thấy người hắn rất săn chắc, có khi nào có cả sáu múi không nha. Lâm Ngọc Nhi tò mò lấy tay sờ người Lăng Chi Hạ từ trên xuống dưới không may đập trúng thứ gì đó, Lâm Ngọc Nhi mới nhìn lại bây giờ Lăng Chi Hạ đang ngồi trên ghế ôm cô vào lòng. Cô hiện tại là Cầu cầu thì đang chống hai chân đứng trên chân hắn, tay thì sờ soạng khắp nơi tới khi thấy mặt Lăng Chi Hạ trắng bệch cô mới thấy mình do chống chân mà vô tình đập trúng < tiểu=“” đệ=“”>>(cái ấy của con trai)của hắn, lại còn chống lên đó mà đứng, tất cả trọng lượng của Cầu cầu dồn hết xuống đó, không may là dạo này Lâm Ngọc Nhi lại mập lên. Lăng Chi Hạ nhăn nhin nghiêng rằng mà nói “cầu cầu quả thật muốn bị nhục hình cưỡng bức”

10. Chương 10: Tiểu Vương Gia

Lâm Ngọc Nhi giật mình xấu hổ, cô thật sự rất muốn đào một cái lỗ chổ để chui xuống. Cô nhanh chóng nhảy xuống khỏi người Lăng Chi Hạ, do mất bình tĩnh mà trong lúc nhảy xuống vô tình cào trúng > bảo bối của hần (*tội anh quá..hết đạp tới cào...>V*) Quả thật tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tội càng thêm tội. Tội danh làm hoàng tộc mất con cháu nói dối có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng sẽ không được miễn tội (*lấy thân đền là được...^^*)

Lâm Ngọc Nhi cũng chỉ còn biết bỏ chạy, để lại Lăng Chi Hạ vẻ mặt trắng bệch đang nghiến răng chịu đau mà bỏ đi không quay lại nhìn một lần(*ngu sao quay lại nhìn >*) Lăng Chi Hạ quyết định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cầu cầu lần này, thực sự không thể không trị tội.

-----\$\$\$-----

Sau chuyện đó Lâm Ngọc Nhi luôn tránh mặt Lăng Chi Hạ. Hần đi đến đâu cô tránh đến đó. Từng ngày trôi qua trong yên bình thoảng chốc đã được một tháng. Bây giờ hằng ngày, tới bữa ăn phải đi cầu cứu đám bằng hữu, cả nơi ngủ cô cũng phải nương tựa chúng. Còn khi gặp Lăng Chi Hạ thì chạy bán sống bán chết, bao nhiêu thức ăn đều trôi mất. Ngủ thì ngủ trong ổ chó lại chật chội, thức ăn thì phải giành giật ăn, không đủ sức cho cô chạy trốn Lăng Chi Hạ nữa, cũng may cô là khuyển vương bọn chúng còn nể mặt mà không giành thức ăn chứ không thì cô sẽ phải chết đói.

Từ lúc lên làm khuyển vương, bọn chúng cũng đều đã biết cô là sủng vật của hoàng thượng nên ngày ngày bọn chúng đều khuyên cô trở về không nên ở đây chịu khổ với bọn chúng, nhưng cô thì thấy bọn chúng là lo sợ hết thức ăn thì có. Suốt ngày cứ lải nhải hỏi cô “vì sao lại bỏ đi?”, “vì sao lại trốn Lăng Chi Hạ?”, “vì sao lại...?”, câu gì cũng là vì sao, còn hơn cả một vạn câu hỏi vì sao?

Cô thật sự rất nhớ Lăng Chi Hạ nha, nhớ hần rất nhiều, không có hần không có chổ ăn chổ ngủ, thật sự rất khổ.

Cách đây không lâu, mỗi bữa sáng cô còn được hần chải lông, rửa mặt cho. Buổi trưa thì cùng ăn cơm, khi ăn hần luôn để cô tự chọn thức ăn chứ không phải cho cô ăn đồ thừa hoặc màn thầu (*bánh bao*) như bây giờ, ăn màn thầu đến nỗi cô nghe tới chữ màn thầu là nổi cả da gà da vịt. Tới buổi tối cùng nhau tắm, cô thể là mỗi lần tắm chung cô đều dùng hai tay che hai mắt lại cũng chỉ để hở một chút thôi. Lăng Chi Hạ bắt gặp cảnh tượng đó đều cười cô rất lâu, rồi lại cùng nhau ngủ. Ôm hần ngủ thật sự rất ấm, thiếu mất hần cô như mất đi một con gấu bông vậy. Tóm lại, cô rất nhớ hần, nhớ nhớ rất nhiều (*thích ảnh mất rồi còn gì!!!*)

-----oOo-----

Một thị vệ vội vã chạy vào “thưa hoàng thượng, không có động tĩnh gì khác lạ ở bên đó” Lăng Chi Hạ tỏ vẻ nghiêm túc “thật sự?, một chút động tĩnh cũng không?”

“vâng, một chút cũng không có”

“ta không tin là không có động tĩnh gì hết, sẽ mau có động tĩnh thôi. Người tiếp tục theo dõi, bám sát vào một chút.”

“vâng, nô tài xin lui” thị vệ bấm báo tình hình xong liền nhanh chóng lui ra.

Lăng Chi Hạ trầm tư suy nghĩ, sau chuyện của Cầu cầu hần biết Cầu cầu đang tránh hần. Ngày ngày hần đều kêu người giám sát Cầu cầu rồi bấm báo lại tình hình cho hần nhưng tới bây giờ Cầu cầu cũng chưa có ý định trở về. Một tháng qua, không có Cầu cầu hần cảm thấy như mất thứ gì đó, lại rất nhớ Cầu cầu. Bây giờ hần cũng không muốn phạt Cầu cầu nữa chỉ muốn Cầu cầu quay về. Tuy rằng bên ngoài hần rất thoải mái, an nhàn tận hưởng nhưng hần âm thầm sai người bỏ bớt số lượng thức ăn cho bọn chó ở các cung, để Cầu cầu chịu đói không nổi đành trở về. Nhưng một tháng rồi cũng vẫn như vậy. Đang mãi suy nghĩ thì thị vệ chạy vào “thưa hoàng thượng, Diệp Phong vương gia xin bái kiến” (*nhân vật mới, sắp tới sẽ được gặp lại Lăng Hạ Mạc-chương 7*)

11. Chương 11: Oan Gia Chạm Mặt

Từ bên ngoài một tiểu hài tử (nhóc con) cỡ 12 tuổi đi vào trên tay ôm một con chó quỳ xuống hành lễ theo quy cũ “Phong nhi bái kiến hoàng huynh” (Phong trong Diệp Phong, nhi chỉ là cách xưng hô để thích hợp với độ tuổi)

Lăng Chi Hạ nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên “Diệp Phong, sao Cầu cầu lại ở chỗ đệ?”

Diệp Phong nhìn con chó trong tay, cười vui vẻ “con chó này là Cầu cầu à. Khi nãy đệ lên xuống ngự thiện phòng thì bắt gặp nó đang ăn vụng nên bắt đi luôn, hình như huynh biết nó”

Lăng Chi Hạ nghe Diệp Phong nói thì thầm cười trong lòng “Cầu cầu xuống đó ăn vụng còn đệ lên xuống đó làm gì?” Diệp Phong chợt dạ liền đánh trống lảng “À thì đệ....mà sao huynh lại biết con chó này?”

Biết Diệp Phong đánh trống lảng, Lăng Chi Hạ cũng không làm khó quay sang nhìn Cầu cầu “Cầu cầu là sủng vật của huynh, trước đó nó đi lạc cũng may ăn vụng gặp được đệ, nếu không thì không biết đến bao giờ Cầu cầu mới chịu về”

Diệp Phong nhìn con chó không khỏi đồng cảm “thì ra mày đi lạc đói đến nỗi phải đi ăn vụng TTT^TTT”

Lâm Ngọc Nhi nghe thấy hai người kia nói chuyện không khỏi tức giận, không phải tại ai đó cắt bớt thức ăn đi thì cô cũng đâu phải đi ăn vụng rồi bị bắt. Đã vậy, hần còn dám nói cô đi lạc, cả nhà hần mới đi lạc.

Lăng Chi Hạ thấy Cầu cầu tức giận vùng vẫy thì bật cười “cầu cầu chắc đói rồi, đệ thả nó xuống đi” Diệp Phong làm theo lời Lăng Chi Hạ thả Cầu cầu xuống, Cầu cầu liền một mạch chạy thẳng tới chỗ Lăng Chi Hạ dụi dụi, lấy lòng.

Lăng Chi Hạ lắc đầu chịu thua, ôm Cầu cầu vào lòng “Diệp Phong, sao đệ lại trở về. Phụ thân đâu, không phải người cùng đệ đi ngao du sao?” (gọi phụ thân để chỉ tình cảm cha con thân thiết)

Diệp Phong khó xử không biết trả lời như thế nào “hmm...thì...mà huynh yên tâm, lần này đệ và phụ thân về không phải để mượn tiền huynh đâu”(mượn tiền = ”)

Thấy trời cũng đã tối Lăng Chi Hạ kêu Diệp Phong trở về nghỉ ngơi, ngày mai hãy nói tiếp. Hần ôm Cầu cầu cùng nhau trở về thư phòng. Lúc này chỉ còn một người một chó, Lâm Ngọc Nhi lo lắng, cô sợ hần lại nhớ tới chuyện lúc trước vậy thì cô tiêu đời rồi. Lúc này Lăng Chi Hạ đang tắm, cô có thể bỏ trốn, nhưng nếu trốn đi thì cô sẽ phải đi ăn vụng tiếp a, thôi thì anh đừng hi sinh vậy. Lâm Ngọc Nhi đi qua đi lại một lúc Lăng Chi Hạ vẫn chưa ra, mệt mỏi cô đành leo lên giường chờ hần (hắc hắc...nghe sao mờ ám quá) vô tình ngủ thiếp đi.

Lăng Chi Hạ đi vào thì thấy Cầu cầu đã ngủ, lại còn nhép miệng nói mơ gì đó khiến hần không thể không cười. Ôm Cầu cầu vào lòng, một lúc sau hần cũng chìm vào giấc ngủ.

oOo

Nửa đêm, không gian tĩnh lặng. Khắp nơi từ người tới động vật, nhân – thú đều đang say giấc, nếu như không phải đi đại tiện này nọ thì cũng chẳng ai thức giờ này cả. Lâm Ngọc Nhi đang say giấc thì đột nhiên bụng dưới đau thắt lại khiến cô không thể không tỉnh giấc. Lúc này cô lại trở lại thành người, không biết làm sao đang muốn gọi Lăng Chi Hạ dậy giúp thì cô chợt nhớ ra bây giờ mình không thể gặp ai hết. Bụng dưới càng ngày càng đau, mồ hôi ra ướt đầm cả áo, bỗng cô nghĩ tới một điều không thể xảy ra. Thật sự không thể nếu như cô là chó nhưng bây giờ cô là người thì điều đó rất có thể. Chẳng lẽ *đi* của cô đã tới (đi ở đây họ kinh tên nguyệt, các bạn nữ thì chắc cũng hiểu rồi) Lâm Ngọc Nhi thầm chửi cả nhà tên bán tiên đó, trở lại thành người lúc nào lại không trở lại, lại ngay lúc này. Cô nhanh chóng đi ra sân sau kiểm tra nhà xí, cũng may cô có chuẩn bị trước. Từ mấy lần trở lại thành người trước đó, cô cảm thấy chỉ cần cô trở lại thành người thì mọi sinh lý cơ thể của con người đều diễn ra bình thường, không ngoại trừ việc này. Do vậy cô tranh thủ trong một tháng bỏ đi đã nhờ tụi tiểu muội lấy trộm giúp cô những thứ cần thiết. Đang chạy thì cô va trúng ai đó, thì ra là một tên nhóc. Tên nhóc này nhìn có vẻ quen quen, sức nhớ ra nhóc con này là Diệp Phong, người đã bắt cô. Như vớ được phao cứu sinh cô bắt lấy Diệp Phong “A...đệ đệ...mau lấy giúp tỳ tỳ thuốc đau bụng, lấy xong chờ tỳ ở đây” Lâm Ngọc Nhi nói xong thì chạy như bay đi để lại Diệp Phong ngu ngơ không hiểu gì hết.

Hắn cũng chỉ vô tình đi đại tiện lại gặp phải một tỷ tỷ không quen biết, còn cư nhiên sai hắn, dù gì Diệp Phong hắn cũng là tiểu vương gia nhà. Trong cung bây giờ loạn hết rồi, ban đêm lại để một cô nương tự do đi lại, chỉ tại hoàng huynh quá dễ dãi. Nếu là Diệp Phong hắn, sẽ không có chuyện như vậy. Bỗng sực nhớ tới lời dặn khi này, Diệp Phong không suy nghĩ nhiều liền làm theo, nhanh chóng đi lấy thuốc đau bụng rồi quay lại chỗ hẹn (ai mới dễ dãi đây).

Lâm Ngọc Nhi trở lại thì thấy Diệp Phong đang ngồi chờ, tay thì cầm một lọ thuốc, nhóc con này tuy rằng đã bắt cô nhưng cũng không đáng ghét lắm, rất biết nghe lời. Lâm Ngọc Nhi nhớ lại khi này do vội quá mà quên mất hình dạng của mình, bây giờ thì càng không thể ra gặp Diệp Phong được, Lâm Ngọc Nhi đứng nép trong góc tường mong Diệp Phong mau bỏ đi. Một lúc sau, Diệp Phong chờ không được đành bỏ đi, nhưng không quên nói vài câu để lại cho Lâm Ngọc Nhi “tỷ tỷ mà ta không quen kia, tỷ dám cho ta leo cây. Ta sẽ ghi nhớ thù này, khi khác gặp lại sẽ cho tỷ nếm mùi tàn nhẫn” Đệ đệ này cũng quá thù dai rồi, Lâm Ngọc Nhi lại chỗ khi này Diệp Phong ngồi thì thấy lọ thuốc vẫn còn ở đây, cô cứ nghĩ khi này nhóc con đó cầm đi rồi. Đã vậy cô cũng không ngại mà nhận vậy. Sau đó thì ai nấy về phòng người đó, tiếp tục mà ngủ. Bên đây Lâm Ngọc Nhi thoải mái ôm Lăng Chi Hạ ngủ còn bên kia Diệp Phong thì luôn âm ức không thôi, hắn tự trách mình cả đêm vì sao lại bất cẩn để quên lọ thuốc, cho tỷ tỷ đó được lợi.

12. Chương 12: Cầu Cầu Bị Bắt!!!

Lăng Chi Hạ đang thượng triều cùng với Cầu cầu thì một thái giám chạy vào bẩm báo “thưa hoàng thượng, Diệp Phong vương gia tới”

“cho đệ ấy vào, còn tất cả các khanh lui hết đi. Bãi triều” Các bá quan văn võ lần lượt ra ngoài, Diệp Phong từ bên ngoài đi vào hành lễ theo quy cũ hết như lần đầu Lâm Ngọc Nhi thấy hắn.

“Phong nhi bái kiến hoàng huynh”

Bề ngoài luôn tỏ ra nghiêm túc, chừng chặc, người lớn thật không hợp với trẻ con như hắn một chút nào. Có lẽ người trong hoàng tộc là như vậy, cô rất muốn được thấy khía cạnh hoạt bát, đáng yêu, trẻ con của hắn giống như Lăng Chi Hạ Mạc vậy.

Lăng Chi Hạ khoát tay “đệ không cần đa lễ, có chuyện gì mà sáng sớm đã tới đây tìm huynh?”

Diệp Phong gãi gãi đầu khó nói “à..là vì...đệ muốn hỏi huynh...”

Lăng Chi Hạ nhìn Diệp Phong không kìm được mà cười “đệ muốn hỏi chuyện gì...”

Diệp Phong đỏ mặt “là..tối hôm qua...đệ...gặp...một tỷ tỷ...đệ muốn tìm tỷ ấy...”

“giờ đó trong cung cấm đi lại, có khi người mà đệ gặp là ma”

Diệp Phong lo lắng hoảng sợ “trong cung cũng có ma a, rõ ràng đệ thấy con ma đó từ thư phòng của huynh đi ra”

Lăng Chi Hạ nghe Diệp Phong nói không khỏi giật mình, hắn vốn chỉ muốn đùa một chút với Diệp Phong ai ngờ con ma hắn nói lại từ thư phòng đi ra...như nhớ ra gì đó hắn nhìn Cầu cầu “hôm qua Cầu cầu cũng một lúc không có ở thư phòng”

Diệp Phong khó hiểu nhìn Lăng Chi Hạ “Cầu cầu thì liên quan gì tới con ma đó...chẳng lẽ...Cầu cầu là ma chó – bạn của con ma đó”

Lăng Chi Hạ nhìn Diệp Phong, không biết nói gì hơn đành trả lời qua loa, ánh mắt đầy hi vọng nhìn Cầu cầu rồi lại hất hắng “huynh chỉ nói vậy thôi, mà đệ tìm người đó làm gì. Nếu ta nhớ không lầm thì từ lúc về tới giờ đệ chưa tới gặp Mạc nhi thì phải” (Mạc nhi là ai a...^^)

Vừa nghe Lăng Chi Hạ nhắc tới hai chữ > Diệp Phong đã hoảng sợ, lo lắng bồn chồn, mồ hôi ướt đầm cả áo “a...do bận quá nên đệ chưa...” chưa kịp nói xong thì đã bị một tiểu oa nhi (*bé gái*) chạy vào cắt ngang “Mạc nhi bái kiến ca ca”

Diệp Phong nhanh chóng bỏ chạy, cứ cúi mặt xuống mà chạy không may đụng trúng Lăng Chi Hạ Mạc.

“Diệp Phong ca ca, sao huynh lại chạy bất cẩn như vậy”

Diệp Phong không dám nhìn lên “xin lỗi muội, bây giờ ta có việc bận nên phải đi gấp” vừa nói vừa cố gắng tránh né Lăng Hạ Mạc. Hết trái tới phải đều bị Lăng Hạ Mạc chặn lại, không một ai để ý tới Cầu cầu từ lúc nào đã đứng ngay đó xem trò náo nhiệt.

-----oOo-----

Lăng Hạ Mạc kéo áo Diệp Phong lại “Diệp Phong ca ca, muội đã khỏe hơn rồi, bây giờ chúng ta có thể cùng chơi với nhau”

Diệp Phong liền giật áo lại rồi chạy đi thật nhanh cứ như bị chó đuổi. Thấy Diệp Phong đi Lăng Hạ Mạc liền chạy tới vuốt ve Cầu cầu “Cầu cầu ngoan, Mạc nhi đi bắt người về cùng chơi đây” rồi chạy theo Diệp Phong để lại Cầu cầu vẻ mặt thập phần (vô cùng) khó hiểu (bất về làm gì nha....>”)

Lâm Ngọc Nhi thật sự không hiểu, Diệp Phong sao lại sợ Lăng Hạ Mạc như vậy cứ như gặp phải chó dữ còn Lăng Hạ Mạc lại có vẻ như rất thích Diệp Phong như chó yêu xương (chỗ này Yan chém chút thui) Mà cả hai đều là em của Lăng Chi Hạ vậy chẳng khác nào loạn luân a, thật là loạn hết cả rồi. Vậy mà Lăng Chi Hạ còn thản nhiên để vậy, nhưng cô thì không thể bỏ qua. Cầu cầu nhanh chóng chạy theo Lăng Hạ Mạc và Diệp Phong, chưa chạy qua khỏi cửa thì đã bị Lăng Chi Hạ nhắc bổng lên, hai tay hai chân vùng vẫy quơ loạn xạ trên không nhằm tẩu thoát khỏi Lăng Chi Hạ. Tất cả mọi hành động của Cầu cầu đều được Lăng Chi Hạ kịp lúc thu hết vào mắt, khiến hắn không thể không cười “Cầu cầu ngốc”

Ngừng vùng vẫy, Cầu cầu quay sang nhìn Lăng Chi Hạ “Cầu cầu ngốc, Diệp Phong là phò mã tương lai của Mạc nhi cứ để chúng cùng chơi với nhau, ngươi chạy theo làm gì?”

Oa, vậy lại càng loạn hơn. Cầu cầu vùng vẫy mạnh hơn khiến Lăng Chi Hạ không hiểu vì sao “Diệp Phong là con nuôi của cha ta, đệ ấy họ Diệp mà”

Cầu cầu nghe thấy Lăng Chi Hạ giải thích thì vui mừng lắc lắc ngoe nguẩy cái đuôi, dụi dụi vào ngực Lăng Chi Hạ.

-----oOo-----

Buổi tối...

Bên ngoài mấy tên thị vệ đang say sưa bàn tán xôn xao về đủ thứ chuyện náo nhiệt dĩ nhiên chuyện của hoàng thượng – Lăng Chi Hạ luôn là hấp dẫn nhất.

“này, canh gác cho cẩn thận đó. Hoàng thượng đã nói mấy ngày nay sẽ có người tới”

“không biết người hoàng thượng nói là ai?”

Một tên thị vệ nghĩ ra gì đó cười khanh khách “có khi nào hoàng thượng ở bên ngoài phong lưu, bây giờ người ta tới tận nơi trả con hoặc trả thù không?”

Từ đâu hai viên đá bay tới cốc đầu hai tên thị vệ, một bóng đen bịt mặt thừa dịp đó nhanh chóng trà trộn vào cung chạy tới thư phòng, dùng ngón tay khoét một lỗ vào cửa để nhìn. Thấy bên trong im lặng, an toàn để đi vào ai ngờ lại vấp phải cái ghế gây ra tiếng động nhỏ. Cầu cầu đang ngủ thì nghe có tiếng động liền tỉnh giấc (thính giác rất tốt nha) “gâu...gâu...gâu”

Kẻ bịt mặt sợ Cầu cầu làm hỏng đại sự của mình liền bịt miệng Cầu cầu lại ôm đi. Cầu cầu ráng hết sức vùng vẫy la hét “ăng...ăng...gâu gâu” Lăng Chi Hạ, người mau tỉnh dậy đi, cái tên hỗn đản ngủ như chết này, mau cứu ta....!!!

13. Chương 13: Đả Thương Cầu Cầu

“ăng ăng...gâu gâu” Lâm Ngọc Nhi cố gắng la thật lớn, vùng vẫy nhằm tẩu thoát nhưng vẫn bị tên bịt mặt bắt đi. Tới nơi hắn liền thả cô ra, cho cô tự do đi lại. Quan sát xung quanh, đây dĩ nhiên không phải là hoàng cung mà là một biệt viện trên núi, hoang vu hẻo lánh, chỉ toàn cây với cây. Lại còn có mấy con chim bay qua bay lại kết hợp với khung cảnh tối hoang vu khiến người khác phải ớn lạnh. Nhưng bên trong thì

khác biệt hoàn toàn với bên ngoài, biệt viện rất lớn có khi còn hơn hảnh phủ của các đại thần nữa, đồ đạc trang trí xung quanh đều là thứ đáng giá, xuất xứ không tầm thường chút nào. Lâm Ngọc Nhi mãi mê thẩm định giá trị đồ đạc mà không hay tên bị mặt tới gần từ lúc nào. Hấn nhìn Cầu cầu khó hiểu “người nhìn đủ chưa?”

“gâu...” Lâm Ngọc Nhi giật mình xem chút đã hồn lìa khỏi xác. Tên bị mặt này cứ như ma vậy, cả người toàn đen với đen, lại còn xuất hiện bất thường muốn dọa chết cô nha. Nghe Cầu cầu la tên bị mặt mới vội khấn bị mặt ra, ngau sau lớp khấn đó lại là một khuôn mặt quỷ dạ xoa (ý nhằm >V<), > là một soái ca nha, không hề thua kém Lăng Chi Hạ chút nào, lại có chút giống như bản sao của Lăng Chi Hạ lúc già. Lâm Ngọc Nhi tự trách mình, giờ này còn nghĩ tới tên đó, cô đang bị bắt tính mạng bị đe dọa nguy hiểm vậy mà hấn còn nhõn nhõ ở đó mà say giấc, đúng là tên đáng ghét, cả nhà hấn đều đáng ghét! Cô không thêm nghĩ đến cái tên đáng ghét đó nữa, ở đây có ngay một soái ca hấn hoi thì cần gì đến hấn. Tên bị mặt nhận thấy con chó này cứ nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt tán thưởng say mê thì vênh mặt lên “thế nào, đẹp trai lắm đúng không? Không hề thua kém chủ người chút nào nha, Cầu cầu”

Cái tên này thật sự rất thần bí mờ ám nha, lại cứ nhiên biết rõ cô là Cầu cầu. Chưa nói đến gương mặt giống Lăng Chi Hạ của hấn, ít nhất cũng có thể giả mạo Lăng Chi Hạ làm vua hoặc có thể đi lừa gạt người khác. Vậy mà hấn lại đột nhập hoàng cung bắt một con chó như cô, đúng là kẻ có bệnh. Ít ra thì Lăng Chi Hạ của cô không bệnh như vậy (*Lăng Chi Hạ của cô...mờ ám*)

Lâm Ngọc Nhi không thêm đếm xỉa tới tên bị mặt, vô tư nhâm nhi thức ăn trên bàn một cách vui vẻ. Còn tên bị mặt thì chỉ có thể ở một bên nhìn Lâm Ngọc Nhi, nói không thành lời. Khứu giác được nâng cao nên Lâm Ngọc Nhi đánh hơi rất tốt, hửi hửi được mùi thơm từ đâu đó, lần theo mùi thơm Lâm Ngọc Nhi phát hiện một bình sứ trong hộc có vẻ như được chủ của nó cất giấu rất kĩ. Đi qua đi lại xem xét, Lâm Ngọc Nhi cố gắng tìm điểm dựa đứng thẳng lên để nhìn rõ bên trong cái bình hơn nhưng không may trượt chân đẩy ngã cái bình.

“xoảng...” cái bình ngã xuống tạo thành một đồng mảnh sứ vỡ khắp nơi, một thứ nước có mùi thơm màu đỏ tươi tràn ra lênh láng dưới mặt sàn.

Tên bị mặt thấy cảnh tượng đó, vẻ mặt đau lòng “người...người đã làm bể nó...”

Cứ như không thấy hấn Lâm Ngọc Nhi tò mò, ngang nhiên đi lại ném thử thứ nước ấy.

“đó là rượu huyết tửu của ta, một bình nhỏ thôi đã một lượng vàng, bao nhiêu tiền ta phải đi mượn cũng là vì nó. Thứ rượu giống như máu này lại rất hiếm, vậy mà người cứ nhiên làm bể nó, xem ta thế nào trị tội người”

Hấn càng nói càng ép sát Lâm Ngọc Nhi vào tường, đến khi cô không còn đường lui dựa vào tường mới dừng.

“g...a...u” bỗng nhiên Cầu cầu ngất đi, tên bị mặt đang định đến xem thì Cầu cầu đột nhiên biến thành người. Hấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã có người xông vào.

—————oOo—————

âm Lăng Chi Hạ phá cửa xông vào, trước đó hấn vừa mới tỉnh dậy thì đã không nhìn thấy Cầu cầu. Cùng thuộc hạ đi tìm gần hai canh giờ vẫn không thấy tung tích, lúc đó hấn như không còn tự chủ được mà rối lên. Sức nhớ đến chỉ có một người duy nhất có khả năng đột nhập vào cung và bắt Cầu cầu đi, tìm ra manh mối Lăng Chi Hạ liền chạy thật nhanh đến đây. Vừa đi tới cửa biệt viện hấn đã nghe thấy tiếng la ngắt quãng của Cầu cầu làm hấn càng lo hơn.

Bên trong bây giờ chỉ có mỗi tên bị mặt đang ngạc nhiên chuyện gì đó bên kia là một cô nương mặc đồ kì quái nhưng lại có cảm giác gì đó rất quen thuộc. Không quan tâm đến hai người đó Lăng Chi Hạ hỏi ngay lập tức “Cầu cầu ở đâu?”

Tên bị mặt chưa kịp định thần nhưng thấy sắc mặt Lăng Chi Hạ nghiêm túc, hấn cũng không đùa giỡn như mọi ngày nữa mà nghiêm túc chỉ vào Lâm Ngọc Nhi “là cô nương ấy”

Lăng Chi Hạ nhìn thoáng qua Lâm Ngọc Nhi rồi nhìn tới vũng nước đỏ dưới sàn thì hiểu lầm “người đã làm gì Cầu cầu?”

Lâm Ngọc Nhi nhìn vẻ mặt giận dữ của Lăng Chi Hạ thì thầm vui trong lòng bỗng nghĩ ra ý tưởng đùa giỡn hần “con chó đó a, chính ta vừa giết nó, tiếc là người đã tới trễ. Ta cũng không định giết nó nhưng nó quá nhiều chuyện có hại đến kế hoạch của ta nên đành phải giết nó thôi”

Lăng Chi Hạ nhìn Lâm Ngọc Nhi với ánh mắt oán hận như muốn ăn tươi nuốt sống cô “người có gan thì lập lại lần nữa”

Lâm Ngọc Nhi lúc này tính khí trẻ con lại xuất hiện, cô còn muốn đùa dai với hần một chút “chính ta đã giết con chó đó thì sao”

Tên bịt mặt muốn nói gì đó nhưng nhanh chóng bị Lâm Ngọc Nhi chặn lại. Lăng Chi Hạ nghiêng rằng tức giận, trong lúc này hần đã hiểu Cầu cầu rất quan trọng với hần, từ lúc nào đó thứ cảm xúc thú vị nhất thời đã chuyển thành thành tình cảm thích giữa người với người đến bây giờ đã là thứ tình cảm khó phai, khó quên lại mang buồn vui, hần thật sự đã yêu Cầu cầu, một con chó vô tri vô giác, không có khả năng hiểu những gì hần nói nhưng hần hận tất cả những ai làm hại Cầu cầu. Trong lúc không thể khống chế tâm trạng Lăng Chi Hạ vô tình tích tụ nổi tức giận lại vận nội công, không biết từ lúc nào mà một chưởng của Lăng Chi Hạ đã tới ngay ngực Lâm Ngọc Nhi.

phụt máu tươi từ khoe miệng trào ra lênh láng, Lâm Ngọc Nhi thật sự không nghĩ Lăng Chi Hạ lại tức giận đến nỗi muốn giết người vì cô, cô vừa vui vừa ghét hần. Hần thật ngốc, chưa gì đã muốn lấy mạng cô, chẳng lẽ hần yêu hình dạng con chó Cầu cầu của cô tới như vậy.

Tên bịt mặt hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Lâm Ngọc Nhi “người không sao chứ”

Lâm Ngọc Nhi cố gắng nói chuyện “thử là người lãnh một chưởng ấy thì xem có sao không”

Lăng Chi Hạ giờ mới nhận thấy mình đã vô tình đã thương một cô nương không chút võ công, chân yếu tay mềm. Nhìn thấy Lâm Ngọc Nhi nằm đó, tim hần lại đau như cắt, trái tim phụt chốc đau nhói như ngừng đập, ánh mắt đau lòng nhìn cô “sao người không tránh”

Lâm Ngọc Nhi nhìn Lăng Chi Hạ, cô thật sự đã đùa quá trớn sao hay cô đã sai khi đùa giỡn với một tên đáng ghét không biết đùa như hần, cô còn biết bao chuyện vừa nhận ra được muốn nói với hần, ánh mắt nuối tiếc, đau thương “người...thật sự muốn giết ta”

14. Chương 14: Về Nhà....!!!

“người...thật sự muốn giết ta”.....trong lúc ngất đi, câu nói này cứ mãi tồn tại trong đầu Lâm Ngọc Nhi, cứ như một câu hỏi, một câu hỏi không có câu trả lời.

“ây, giết người thì còn gì thú vị” giọng nói trẻ con từ đâu xuất hiện khiến Lâm Ngọc Nhi giật mình tỉnh lại.

Nhìn lại hướng phát ra giọng nói, tới khi thấy rõ là ai rồi Lâm Ngọc Nhi càng tức giận hơn, đi lại định đánh hần vài cái cho đỡ tức “người, cái tên tiểu hài tử – bán tiên chết bầm này. Cứu ta về đây mà lại không có trách nhiệm như vậy”

Tên bán tiên ung dung khoát tay, né ra xa Lâm Ngọc Nhi “ta không phải tên > như người gọi, ta tên Lạc Lạc gọi là Lạc thần, đúng là chỉ có tiểu Cầu Cầu mới hiểu chuyện”

Lâm Ngọc Nhi thờ ơ nhìn hần “ta mặc kệ người tên gì, mà người tới đây làm gì. Sao lúc ta gặp nguy hiểm người không tới bây giờ lại tới, xem ta chết có vui không à?”

Lạc thần nở nụ cười tỏa ra mùi nguy hiểm “a...thì ta tới giúp người trở về, người không muốn thì thôi”

Lâm Ngọc Nhi lập tức thay đổi thái độ chạy tới vượt mông ngựa (*nịnh ậy*)“người có thể giúp ta trở về thật à, mau giúp ta đi. Không lẽ người muốn ta ở đây chết một cách lãng xẹt như vậy à, Lạc thần...” hai từ cuối còn được kéo thật dài.

Thấy biểu hiện của Lâm Ngọc Nhi, Lạc thần không khỏi bật cười, vẫy tay kêu Lâm Ngọc Nhi lại gần “người, thật sự muốn về, không luyến tiếc gì sao?”

Bỗng nhiên Lâm Ngọc Nhi hựt hẫng, phân vân “ta thật sự rất luyến tiếc chức khuyễn vương nha, rồi cả nhóc con Diệp Phong, Mạc nhi và ta còn muốn trả thù tên bịt mặt đó với Lăng...à không hết rồi”

“không còn ai sao?” hần hỏi lại lần nữa như nhắc nhở.

Lâm Ngọc Nhi vô thức nghĩ đến Lăng Chi Hạ, hần đã giết cô thì cô còn ở lại làm gì, ở lại để hần giết cô tiếp sao, cô gật đầu rồi lại lắc đầu. Lạc thần đành chuyển đề tài sang chuyện khác “vậy được thôi, ta giúp người trở về, đừng hối hận”

Dứt câu Lạc thần làm phép tạo ra một lỗ hổng thật lớn ngay dưới chân cô, sâu không thấy đáy giống như nó có thể hút tất cả vào trong “người đi đi, nhảy xuống lỗ hổng không gian đó là được...” hần vừa dứt câu liền đẩy Lâm Ngọc Nhi xuống, cô theo đó rớt xuống khoảng không dưới lỗ hổng không đáy đó. Lạc thần lúc này mới nói thật lớn đủ cho Lâm Ngọc Nhi nghe thấy “ta quên nói, Lăng Chi Hạ vốn dĩ sẽ không vì Cầu cầu mà giết người đâu chẳng qua là do ta ham vui vô tình làm phép hơi quá mới khiến hần lúc đó tức giận như vậy rồi lỡ tay giết người”

Lâm Ngọc Nhi vùng vẫy, quơ tay quơ chân loạn xạ như muốn bơi lên khỏi đây vậy (*bơi cũng lên được à*) nhưng lỗ hổng này càng lúc càng hút cô xuống dưới nhanh hơn “Lạc thần người, ta không muốn về nữa, ta muốn ở lại giết chết người....Á...Lăng Chi Hạ cứu ta...”

-----oOo-----

“cốc”

Một viên phấn bay thẳng tới đáp ngay đầu Lâm Ngọc Nhi khiến cô đau điếng đành phải mở mắt ra.

“A...đau”

“Ngọc Nhi, làm gì mà la lớn vậy, thầy đang nhìn Nhi chăm chăm kìa”

Lâm Ngọc Nhi ngó nghiêng quan sát xung quanh, cô đang ở trường nha, ngay cả Hiếu Ngọc – bạn đại học của cô cũng ở đây, còn thầy giáo thì quả thật nhìn cô không chớp mắt, trên tay còn cầm vũ khí khi nãy ném cô. Vậy là cô thật sự đã trở về nhưng có vẻ không vui như cô đã nghĩ, lúc còn ở đó cô từng nghĩ ở đó cũng không phải không tốt, dù gì ở đây cô cũng chỉ là một đứa cô nhi.

Hiếu Ngọc thấy bạn mình ngây ra thì thuận tiện lấy cây bút trên bàn gỗ đầu Lâm Ngọc Nhi “này, nghĩ gì vậy, khi nãy Nhi lại còn la thật lớn cái gì <lăng=”” chi=”” hạ=””>> khiến cả lớp giật mình luôn”

Bị Hiếu Ngọc gõ đầu Lâm Ngọc Nhi mới giật mình, đã về rồi thì phải trở lại như cũ thôi, lấy lại tinh thần cô cười thật vui, thuận tiện nói đùa “hi, có gì đâu, thất tình nghĩ vu vơ thôi”

“reng...reng” tiếng chuông reo ra về cắt ngang cuộc nói chuyện, Lâm Ngọc Nhi cũng không muốn nói tiếp có lẽ cô còn chưa thích ứng kịp mọi chuyện.

Lâm Ngọc Nhi định về cùng Hiếu Ngọc nhưng Hiếu Ngọc lại có việc bận nên cô đành về nhà một mình. Gió cứ thổi, mây cứ bay và lá lại cứ rơi. Những thứ đó đều là chuyện dĩ nhiên, cô vốn dĩ thuộc về nơi đây, nơi kia có lẽ chỉ là một giấc mơ thú vị như chuyện cổ tích cô thường được nghe mẹ kể lúc nhỏ, nhưng khi hết chuyện cổ tích mẹ cũng bỏ cô mà đi và khi hết mơ cô cũng phải trở về đây, cô không nhớ được mặt mẹ như thế nào và có lẽ bọn họ ở đó cũng không nhớ cô.

Trời về tối gió thổi se se lạnh, Lâm Ngọc Nhi ghé vào mua một cái bánh bao để gặm nhắm cho tới lúc về nhà, bỗng nhiên bây giờ cô lại rất thích chúng, bánh bao có hình con chó rất đáng yêu, mua rồi lại nhìn mà không nỡ ăn (*bánh bao thì nhớ lại chuyện gì ta, có ai còn nhớ không nhỉ*)

Bà lão bán bánh bao nhìn Lâm Ngọc Nhi đang thích thú ngắm cái bánh thì mỉm cười “cháu gái, bánh bao không ăn thì sẽ nguội không ngon, bà tặng cháu một cái nữa nè, cho chúng có đôi có cặp với nhau”

Lâm Ngọc Nhi cảm ơn bà lão, vừa đi vừa thích thú vui vẻ nhìn ngắm cặp bánh bao hình chó trong tay, từ đầu một con chó con chạy tới lắc lắc đuôi, đôi mắt ướt ướt nhìn cô “ẳẳ...ẳẳ”

Lâm Ngọc Nhi ngồi xuống nhìn con chó “chó con, mày đói à?” cô lấy cái bánh bao đáng yêu mình chưa kịp ăn đem cho nó “nè, ăn đi rồi về nhà”

Con chó con thấy bánh bao thì hủi hủi như thẳm định thức ăn thế nào, xong rồi mới ăn.

“gâu...gâu” một con chó lớn từ đâu đi ra lại gần chó con, đứng ra trước như bảo vệ cho con mình vậy, lúc đầu cô cứ nghĩ nó đến giành ăn nhưng có vẻ như nó là mẹ của con chó con đó. Lâm Ngọc Nhi lấy cái bánh bao còn lại cho nó, bỗng nhớ lại lời bà lão nói “cho chúng có đôi có cặp với nhau” lúc đứng lên không may giẫm chúng đuôi của chó mẹ, nó nhìn cô rồi gầm gừ, theo phản xạ cô chạy đi còn nó lại đuổi theo cô. Lâm Ngọc Nhi không kịp suy nghĩ gì đã phải chạy bán sống bán chết. Lúc này cô còn tốt bụng đưa bánh bao cho nó giờ chỉ giẫm trúng đuôi một chút đã đuổi theo cắn cô nha.

Vừa chạy vừa nhìn lại phía sau cầu cứu mọi người xung quanh “người đứng là vong ơn bội nghĩa...á.....help me..chó dí.”

“gâu gâu...gâu” con chó đuổi theo gần bắt kịp Lâm Ngọc Nhi. Cô nhanh chóng chạy vào đám đông, đánh lạc hướng con chó.

Có lẽ do chạy vội Lâm Ngọc Nhi đụng trúng ai đó rồi mất thăng bằng ngã xuống, người nào đó không kịp kéo Ngọc Nhi lại nên đầu cô cũng theo đó tiếp xúc với mặt đất, ngất đi. Trước khi ngất đi cô như nhìn thấy thân ảnh người nào đó...rất quen...rất quen “Lăng Chi Hạ”

15. Chương 15: Mỹ Nam Tử

“Lâm Ngọc Nhi”

Từ đâu đó âm thanh của giọng nói quen thuộc cứ vang bên tai kêu tên Lâm Ngọc Nhi, cô giật mình tỉnh lại tìm kiếm phương hướng âm thanh ấy phát ra.

Xem xét xung quanh một lúc Lâm Ngọc Nhi mới an tâm, thì ra cô vẫn còn ở hiện đại. Cứ nghĩ lúc đó chết cô lại được xuyên không về đó lần nữa, trong lòng tự nhiên có chút mong đợi, hi vọng. Bây giờ lại có chút hụt hẫng và hình như mọi chuyện xảy ra có chút gì đó kì lạ. Cô vừa mới ngất đi bây giờ tỉnh lại thì lại ở đây, nhưng mà không hề thấy một bóng người tới cả chó cũng không thấy. Cứ như thành phố bị bỏ hoang vậy. Thành phố này vừa lớn lại rất đầy đủ tiện nghi, từ siêu thị đến nhà sách, tiệm net đều vẫn hoạt động bình thường khiến Lâm Ngọc Nhi bỗng nghĩ ra một ý tưởng khác người (*xấu hổ*cơ mà giống Yan) cô thầm cười trong lòng, nếu thành phố không ai làm chủ thì cô làm. Dù gì thành phố cũng rất đầy đủ không sợ chết đói cứ ở đây hưởng phước ăn không ngồi rồi thật thoải mái biết bao.

Lâm Ngọc Nhi mãi mê tưởng tượng tương lai tươi sáng, sáng lạn không để ý đến sự khác lạ xung quanh cho tới lúc nghe thấy tiếng động lớn *ầm* cô mới ngược mặt lên nhìn phía trước.

Từng tòa nhà sập xuống nối tiếp nhau, mấy tòa cao ốc cũng lần lượt theo đó sập đổ, lần này thì mới thật sự giống thành phố bị bỏ hoang.

Lâm Ngọc Nhi cứ lùi một bước thì một tòa nhà sập, lùi hai bước thì hai tòa nhà sập, cô thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, có chút hoảng sợ.

ầm...ầm Âm thanh càng lúc càng lớn, càng gần hơn. Lâm Ngọc Nhi không dám nhìn phía trước xem chuyện gì xảy ra nữa, cô quay mặt lại đằng sau rồi một đường nhanh chóng chạy đi thật nhanh.

“gâu....gâu” tiếng chó sủa bỗng từ đâu phát ra gây chú ý khiến Lâm Ngọc Nhi dừng lại, quay ra sau nhìn. Cô thật sự không thể tin được vào mắt mình, theo phản xạ dụi dụi mắt rồi tự vỗ vỗ mặt mình vài lần để xác định là không nhìn nhầm cảnh tượng này. Lăng Chi Hạ hẳn đang ở ngay đây, lại còn thành người khổng lồ dưới chân thì cả một bầy chó đông đúc đứng xếp thành hàng như đội hình. Hắn thấy cô ngược mặt lên nhìn thì khóe miệng thoáng cong lên nở nụ cười đầy mùi *thuốc súng*, huyết sáo một cái cả bầy chó lập tức chạy ủa ra và...dí theo cô.

“A...ta làm gì người, sao lại dí ta” Lâm Ngọc Nhi vừa chạy thục mạng vừa kêu cứu, thở không ra hơi, còn Lăng Chi Hạ hẳn thì an nhàn đứng đó nhìn ngắm cảnh tượng đuổi bắt náo nhiệt này. Chạy lòng vòng khắp nơi, cả một bầy chó này như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, có lẽ chạy nhanh Lâm Ngọc Nhi không cần thận lại vấp phải cục đá theo đó té xuống (té hoài vậy ==”) Phía sau bầy chó tranh thủ chạy đến chuẩn bị (màn...ý nhầm) cắn cô.

“A.....cứu...” Lâm Ngọc Nhi kêu cứu trong tuyệt vọng.

—oOo—

“công chúa, người không khỏe à?” một nô tỳ thấy Lâm Ngọc Nhi tỉnh dậy thì lại gần ân cần hỏi thăm. Lâm Ngọc Nhi trán ướt đầm mồ hôi vừa mở mắt ra thì cô đã thấy ở đây, vậy còn khi này là thế nào.

Lâm Ngọc Nhi giọng nói khàn khàn hỏi chuyện “đây là đâu?”

Nô tỳ nhìn Lâm Ngọc Nhi với ánh mắt kì lạ “đây là tấm cung của người nha, công chúa đã bất tỉnh 2 ngày rồi”

Lâm Ngọc Nhi ngạc nhiên kéo tay nô tỳ lại “người nói sao, ta là công chúa”

Nô tỳ đó phải lặp đi lặp lại khẳng định nhiều lần Lâm Ngọc Nhi mới chịu thả ra. Cô đây là sao nha, chẳng lẽ lại xuyên không lần nữa tới triều đại khác làm công chúa, chưa kịp sắp xếp lại mọi chuyện thì lại có người đi vào.

“tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi...” Diệp Phong lảng xảng chạy tới hỏi thăm Lâm Ngọc Nhi, lại bị người nào đó chen ngang cắt lời “hài nhi tội nghiệp, con thế nào rồi?”

Người vào không ai xa lạ chính là nhóc con Diệp Phong cùng với cái tên bịt mặt đáng ghét, vậy là cô chẳng phải xuyên không lần nữa, trong lòng tự nhiên có chút vui mừng. Lâm Ngọc Nhi lơ hẩn đi nhìn Diệp Phong không khỏi ngạc nhiên “đệ, biết ta à?”

Nhóc con nhìn Lâm Ngọc Nhi mỉm cười thích thú “tỷ chính là con nuôi của cha đệ, là tỷ tỷ...à lại còn không phải là người thường”

Lâm Ngọc Nhi không khỏi bật cười “không phải là người bình thường vậy là người thế nào?”

Nhóc con ngây ngô trả lời trong khi người nào đó đang có hành động định tẩu thoát “à...tỷ là người bất bình thường lại còn là *thục nữ bên ngoài sắc nữ bên trong*, cha nói với đệ như vậy”

Lâm Ngọc Nhi trong phút chốc như rơi từ thiên đường xuống địa ngục, cô cố gắng giữ bình tĩnh tiếp tục hỏi “đệ, kẻ đáng ghét nào là cha của đệ”

Diệp Phong chỉ tay sang người đứng cạnh mình “đây chính là cha nha, tỷ mất trí à”

Lâm Ngọc Nhi nhìn theo tay nhóc con chỉ vào tên bịt mặt, mặt nổi đầy gân xanh = =” “người...người...là cha hửn”

Tên bịt mặt nhìn cô cười gượng “à phải...ta cũng là cha của con...”

“Diệp Phong ca ca, tỷ tỷ thế nào rồi?” Lãng Hạ Mạc hấp tấp chạy vào cắt ngang lời nói tên bịt mặt khiến hửn bây giờ mặt còn đen hơn cả bao công. Lâm Ngọc Nhi, Diệp Phong đồng loạt cùng cười *phì...haha...*

“Phong nhi, Mạc nhi các con lui ra đi. Ta với tỷ tỷ các con có chuyện người lớn cần nói riêng” (chuyện người lớn >”<”

Diệp Phong cùng Lãng Hạ Mạc nuốt tiếc không nỡ ra ngoài, Lãng Hạ Mạc ngoáy đầu nhìn lại định nói gì đó “tỷ tỷ,...” nhưng lại bị Diệp Phong lôi ra ngoài. Mọi người cũng đều lui ra để lại không gian riêng cho 2 người, xung quanh đột nhiên im lặng đến mờ ám. Lâm Ngọc Nhi cũng tự động ngừng cười đổi lại bộ dạng nghiêm túc hửn “ta thật sự nhìn không ra người là...” cô lại tò mò gấp gấp hỏi hửn “mà thôi người mau kể cho ta biết rõ đầu đuôi sự việc là sao a?”

-----oOo-----

Hửn ta nhanh chóng đổi sang bộ dạng thông thái vuốt vuốt cằm (*định vuốt râu mà không có*) nhìn Lâm Ngọc Nhi “cũng không phải là chuyện bí mật gì, nhưng điều đầu tiên là gọi ta bằng cha và ta tên là Lãng Ngọc Phong chứ không phải tên người”

Lâm Ngọc Nhi nhìn hửn từ trên xuống dưới kĩ lưỡng đánh giá, *Lãng Ngọc Phong* vậy hửn thật sự là cha của Lãng Chi Hạ và Lãng Hạ Mạc cùng với Diệp Phong, nhìn kĩ lại thì bề ngoài hửn cũng có chút chút tương đối giống Lãng Chi Hạ. Không, nói đúng hơn Lãng Chi Hạ chính là bản sao của hửn lúc trẻ. Mái tóc

đen dài, sống mũi cao, mắt ra mắt, miệng ra miệng, kết cấu khuôn mặt đầu vào đầy tóm lại là không hề bị đột biến gen và dĩ nhiên là một soái ca mỹ nam hiếm có (*văn tả người của Yan không được giỏi*)

Nghe đầu đuôi mọi chuyện hần kể thì ngay lúc cô bị Lăng Chi Hạ chường một chường ngất đi liền được đem về đây nhưng vì là hoàng cung nên người vào tá túc (*tị nạn thì có...Yan đùa thuj*) phải có lai lịch rõ ràng vậy là hần thuận tiện nhận luôn cô làm con nuôi, còn cô ngang nhiên trở thành công chúa kiêm em gái Lăng Chi Hạ.

Vậy tất cả những chuyện đã xảy ra bao gồm việc trở lại hiện đại ăn trúng đạn phần của thầy đau đến vậy mà đều là mơ à, Lâm Ngọc Nhi vô thức tự nhéo mặt mình. Cảm thấy cảm giác đau cô mới dám khẳng định đây là hiện thực, chuyện này chắc lại có phần góp vui của cái tên Lạc thần – thối thần tiên kia rồi, cô thật sự muốn bầm nhuyển hần ra như thịt bầm cho hả giận.

Lâm Ngọc Nhi e ngại nhìn Lăng Ngọc Phong “nếu vậy...Ngọc Phong người...” cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hần nhìn sang cô lập tức đổi thái độ “à không...cha, không thắc mắc về chuyện của con à?”

Lăng Ngọc Phong cười cười nhìn cô “quả thật là chuyện lạ, nhưng ta đã gặp rồi nên cũng không thấy lạ. Còn về tị nhóc thì chúng thích ứng rất nhanh nên con không cần lo, chúng lại còn có vẻ rất thích nhân – thú như con. Chỉ có duy nhất Hạ nhi (*Lăng Chi Hạ gọi là Hạ nhi nha m.n*) thì hình như có chút bàng hoàng cho tới bây giờ (*tội cho Hạ ca ca*)”

Lâm Ngọc Nhi có chút lo lắng “...Lăng Chi Hạ hần thế nào nha. Mà người..à cha đã gặp qua chuyện này là như thế nào?”

Lăng Ngọc Phong nhìn Lâm Ngọc Nhi không khỏi *phì* cười “à, Hạ nhi cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là...lúc trước ta từng nhặt được một con chó nhân – thú...”

Lâm Ngọc Nhi ngạc nhiên tròn mắt nhìn hần “nhân – thú...ở đâu nha?”

Thoáng chốc về mặt hần trở nên ảm đạm “ta cũng muốn biết bây giờ nó đang đi lạc ở đâu...để còn đem về mà nâng niu_____chăm sóc nha” hai từ *nâng niu* nhẹ nhàng mà từ miệng hần phát ra cứ như muốn giết người bằng âm thanh vậy.

Lâm Ngọc Nhi mặc dù không hiểu chuyện gì khiến hần như vậy nhưng có đuôi cô cũng nhìn ra mình đã vô ý đụng chạm vào chuyện tối kị của hần, cô nhanh chóng lảng sang chuyện khác “vậy tóm lại Lăng Chi Hạ hần bây giờ thế nào?”

16. Chương 16: Phiên Ngoại: Dự Dỗ Tiểu Cầu

Một ngày kia ở thiên đình. Thời tiết trong xanh, khí trời mát mẻ Trước cửa thiên môn, một người một chó cùng nhau vừa xì xầm bàn tán vừa nhìn xuống trần gian. Con chó về mặt khó hiểu nhìn người kia “Lạc thần, vì sao người lại để Ngọc Nhi tỷ thành chó giống hệt tiểu Cầu. Lỡ như người lại đi lạc giống lần trước rồi nhận nhầm tiểu Cầu thì sao?”

Lạc thần nhìn tiểu Cầu cười dịu dàng “A...tiểu Cầu yên tâm. Ta sẽ không đi lạc nữa, càng không nhận nhầm người với nàng. Ta chỉ tên Lạc Lạc cũng đâu phải lúc nào cũng đi lạc”

“Đây đã là lần 1000 người nói như vậy!” Lạc thần gãi gãi đầu “chỉ là đôi khi ta đi dạo vô tình đi lạc. Nhưng ta cảm thấy Lâm Ngọc Nhi rất thú vị. Dù giỡn mãi không chán, lại rất dễ bị lừa.” Tiểu Cầu lắc lắc đầu phủ định “không phải tỷ tỷ dễ bị lừa mà do Lạc thần người quá gian xảo, bí ối, khó trách, khó trách.” Lạc thần ôm tiểu Cầu vào lòng “tiểu Cầu sao lại bênh vực nàng như vậy, cứ nhiên bỏ mặc ta.”

“Tiểu Cầu không có bỏ mặc người. Chỉ là người lừa gạt tỷ tỷ”

“Ta không gạt nàng, ta làm vậy cốt yếu là để cuộc sống của nàng ở cổ đại này thú vị hơn”

Tiểu Cầu giận dỗi “nhưng người nói dối tỷ tỷ, rõ ràng phép thuật của người rất ổn định không những vậy còn làm phép cải lão hoàn đồng. Còn tối hôm qua thì người lại cho tỷ tỷ biến thành người, tối sáng lại biến thành chó, cứ như tỷ tỷ là nhân thú vậy.”

Phép cải lão hoàn đồng Lạc thần vốn dĩ cũng chỉ định thử nghiệm không nghĩ lại làm được, còn phải qua một thời gian dài mới có thể trở về như cũ. Bây giờ thì Lạc thần rất muốn trở lại dáng vẻ soái ca của mình, hẳn không thích bộ dạng > này một chút nào.

Lạc thần hết cách biện minh đành phải giả trò dụ dỗ “tiểu Cầu thử nghĩ xem nếu cứ để bình thường thì không phải cuộc sống của nàng quá vô vị nhàm chán sao, ta cũng chỉ muốn giúp nàng có một mối tình khác cốt ghi tâm với soái ca ở cổ đại này. Như vậy đương nhiên sẽ vô cùng thú vị.”

Tiểu Cầu hoàn toàn bị Lạc thần tẩy não vui vẻ chạy xung quanh “hmm...người nói đúng. Tỷ tỷ chắc chắn sẽ rất thích, tỷ ấy luôn thích nhất là soái ca”

Lạc thần mặt dày tiếp tục dụ dỗ “Như vậy thì tiểu Cầu phải mau luyện tập thành người để gặp nàng, ta cũng sắp chờ không nổi rồi” (*chờ cái gì mà không nổi..=.*)

Tiểu Cầu vui vẻ dụi dụi vào người Lạc thần, Lạc thần thừa dịp ôm tiểu Cầu bay đi “chúng ta mặc kệ nàng, đi làm chuyện bí mật đi”

Một người một chó đi rồi xung quanh cũng im lặng hẳn. Chỉ tội cho Lâm Ngọc Nhi ở bên dưới liên tục hắt xì trong một thời gian ngắn đến nổi thành bệnh. Còn chuyện bí mật của tiểu Cầu và Lạc thần là chuyện gì cũng chỉ có họ mới biết, có lẽ một lúc nào đó bí mật sẽ được bật mí.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-cau-cau-cung-muon-treo-tuong>